INTERVIUL SĂPTĂMÎNII

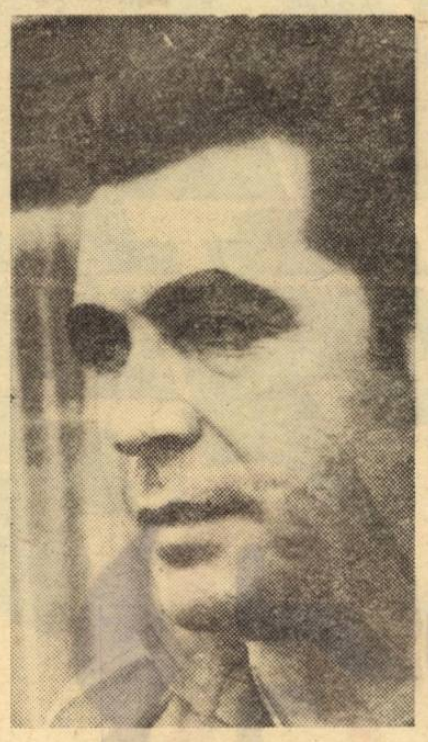

CONSTANTIN CERNĂIANU

„MULȚUMIREA MEA CEA MARE: CĂ UNIVERSITATEA CRAIOVA E APRECIATĂ ȘI A DEVENIT O ECHIPĂ SIMPATIZATĂ ORIUNDE JOACĂ"

Interlocutorul nostru de azi e binecunoscut în lumea gazonului, dar în același timp... destul de puțin cunoscut de marele public. În fotbal a apărut pe neașteptate: direct la Divizia A, ca secund la Petrolul, care pe atunci — este vorba de anul 1961 — era mereu în dispută pentru locurile de frunte ale clasamentului.

Constantin Cernăianu, înainte de a fi însă student la I.C.F. și apoi, în 1956, la absolvire, șef de promoție, a fost atacant central la Flacăra Tg. Jiu, a făcut parte — alături de actualul secund al națională, Robert Cosmoc — din selecționata de juniori a Craiovei. A jucat apoi la Știința București, în B.

Ne-am cunoscut cu mai bine de 15 ani în urmă. La niște campionate de volei: Constantin Cernăianu antrena echipa de volei juniori Pandurii Tg. Jiu...

— ...Paralel, însă, conduceam echipa de fotbal Flacăra Tg. Jiu, aflată în Divizia C.

— Voleiul a fost accidental?

— Era ore de completare a catedrei. Dar dacă mi s-au dat, mi-am zis că trebuia să fac treabă. Și am venit pe locul II pe țară. În finală ne-a bătut Rapidul cu 3—2, după ce am condus noi cu 2—0. Din primii șase, cinci jucători erau premianți ai Liceului Tudor Vladimirescu din Tg. Jiu.

— Întotdeauna v-a plăcut să fiți în frunte...

— Altfel nu se poate. Dacă vrei să faci o treabă bună, fii pe locul I! În 1963, la Petrolul, cu Ilie Oană la cîrmă, am cucerit Cupa României. În 1965—66, avîndu-l pe Nicolae Marinescu ca secund, am cîștigat campionatul. Anul trecut, la Constanța, am condus selecționata studențească a României la campionatul european universitar. Și am cucerit medaliile de aur. Campionatul acela mi-a dat multă satisfacție, și nu știu de ce a fost minimalizat de unii. Au fost echipe bune, meciuri frumoase, goluri aplaudate și mulți jucători de clasă. Un singur exemplu îmi vine în minte: Capellman, din națională R. F. Germania, a jucat anul trecut la Constanța în reprezentativa studențească a țării sale.

— Acum, cu Universitatea, țintiți tot locul I?

— Nici n-am voie altul! Anul trecut l-am pierdut pe mîna noastră. În dimineața meciului din primăvară, cu Steagul roșu, băieții erau livizi la gîndul că ar putea fi campioni; nu dormiseră toată noaptea, aveau crampe, iar patru dintre ei m-au rugat să nu joace. Echipă tînără, nu era obișnuită cu gîndul că ar putea cuceri titlul. Cam toți erau speriați. Acum însă vor să se revanșeze, s-au mai călit.

— Dar Craiova, orașul, suporterii, cum au reacționat la înfrîngere?

— Mi-am dat seama încă o dată că avem publicul nr. 1 din țară. Fireste, spectatorii au fost mai mult decît dezamăgiți. Dar nu m-am întîlnit cu nici unul care să-și manifeste supărarea, să „zică" ceva. Dimpotrivă, toți mă îmbărbătau, mă încurajau. Cum să nu lupți pentru un asemenea public, cum să nu te bați pentru titlu? Și nu e numai publicul din tribune. Olteni sînt în toată țara. După meciul cîștigat în primăvară în fața lui Dinamo, pe adresa clubului au venit 383 de telegrame și scrisori de felicitare. Unele chiar din străinătate, de pildă de la Praga, expediată de un grup de constructori olteni din cadrul Trustului de construcții industriale din Craiova care lucrează la edificarea unei termocentrale din capitala Cehoslovaciei. Un bucureștean, Alexandru Lungescu, din corpul de control financiar al Ministerului Construcțiilor, ne trimite telegrame de cîte 100 de cuvinte!

— Puteți face o apropiere între cele două echipe de A pe care le-ați antrenat?

— Universitatea de azi, chiar dacă nu-i aveam pe Boc și pe Ștefănescu, e mai valoroasă decît echipa cu care am cîștigat campionatul la Petrolul.

— Înseamnă că, în ciuda unor păreri, fotbalul de performanță poate face casă bună și cu o echipă studențească.

— În condițiile actuale de organizare a vieții studențești în țara noastră, avînd și sprijinul eficient al Universității, da. Consider însă o necesitate ca antrenorul să fie un cadru didactic. De altfel, nici nu văd ca antrenor la o echipă studențească pe cineva din afara acestei vieți. Eu sînt membru al Senatului Universității din Craiova; știu tot ce fac jucătorii mei, chiar și năzbîtiile lor, pentru că tot timpul trăiesc alături de ei. La o echipă studențească ai însă multă bătaie de cap cu dozarea perioadelor de pregătire. Iarna, perioada de vîrf a pregătirii pentru un an de zile, băieții au examene, iar eu trebuie să fac... slalom. Ne înțelegem, însă; prin bună colaborare se poate face orice.

— Dar băieții, cum privesc locul II din campionatul trecut și faptul că alcătuiesc acum una dintre cele mai bune echipe din România?

— De cînd am venit la Craiova am căutat să le formez un ideal, un țel. Și nu numai sportiv. Unii jucau ca să se distreze, alții — de ce să ne ascundem? — pentru anumite avantaje. Noțiunea de țel, de scop final, era exclusă. Alții se plafonaseră. Pe Țarălungă l-am găsit „rezervă de bază". I-am spus, la prima mea întîlnire cu echipa că e rușinos ca un jucător cu calitățile lui să stea pe tușă. Și le-am repetat principiile mele de muncă: 1. un just echilibru între pregătire (sub toate aspectele ei) și odihnă, pe baza unei alimentații raționale; 2. cu jucători obosiți, chiar talentați, nu poți face fotbal. Adică — „adio escapadelor!" M-au ascultat, adică am reușit să mă fac înțeles și acum nu mai avem probleme din acest punct de vedere. Mi-am selectat mai întîi un nucleu căruia i-am grefat, încet, încet, pe ceilalți. Așa s-a făcut sudura. Acum sînt toți prieteni. Cînd Oblemenco era bolnav, cu toții se duceau zilnic la spital, se interesau de sănătatea lui. S-a făcut atunci un legămînt tacit al echipei ca atîta timp cît Oblemenco va lipsi, să nu pierdem nici un meci. Și nu am pierdut, prin autodepășirea tuturor.

— Deci credeți că prin coeziune sufletească se pot depăși multe necazuri.

— Exact! O echipă poate avea lipsuri din punct de vedere fizic, tehnic sau tactic, dar prin coeziune sufletească le poate depăși pe toate. Concret: și acum sînt de părere că în campionatul trecut și Steaua și Dinamo au avut loturi mai bune decît „Craiova". Dar Steaua s-a clasat de-abia pe locul al VI-le, iar Dinamo ne-a întrecut cu un gol. Universitatea n-a stat nici ea pe loc și în sezonul trecut a avut patru oameni în lotul național: Velea, Sameș, Marcu, Țarălungă. Deci am crescut și noi pe fondul entuziasmului și al dragostei de fotbal pe care o dovedesc craiovenii și ceilalți tehnicieni aflați la conducerea echipei, adică prof. Constantin Oțet, dr. Vasile Frinculescu și ing. Constantin Deliu. După cum vedeți, numai absolvenți de facultate. Faptul a devenit un țel pentru jucători: să-și formeze și ei o profesie, să aibă o diplomă. Și cei mai mulți sînt studenți: Oprea, Niculescu, Velea, Ivan, Țarălungă, Oblemenco, Marcu; Strîmbeanu este inginer, iar Niță, jucător foarte bun și util echipei, este și el student la Științe economice, s-a însurat, are doi copii, e om de casă, cum se spune.

— Spuneți că sînteți prieten cu jucătorii, nu?

— Altfel nici nu poți fi dacă subînțelegi noțiunii de antrenor și pe aceea de pedagog. Pe jucător trebuie să-l înțelegi. Uneori nu poate da randamentul pe care i-l ceri. Poate fi o chestiune trecătoare, legată de o anumită stare de lucruri. Or, antrenorul trebuie să înțeleagă problema formei unui jucător. E o chestiune de psihologie. Pot să mă supăr — cum fac alți antrenori — pe un jucător dacă prinde o zi slabă? Nu! Mai întîi pentru că eu știu că vrea să joace bine. De altfel, „jucător slab" nu e bine-zis, ci „jucător slab în meciul de azi". Așa, da.

— V-ați luat revanșa în fața Steagului roșu...

— Nici nu se putea altfel. N-am dormit vreo două nopți înaintea meciului. Pînă la partida din primăvară, brașovenii nu cîștigaseră niciodată în fața Universității, de cînd eram eu la conducerea echipei. Pentru meciul de acum m-am sfătuit cu ceilalți tehnicieni și am găsit o tactică cu care să-i păcălim pe oaspeți, cu Oblemenco retras — ceea ce a spart apărarea lor, și cu Bălan pe post de pion avansat. Și ați văzut ce a făcut Bălan. Lăsînd la o parte insatisfacția pierderii printre degete a titlului, mulțumirea mea cea mare este că Universitatea Craiova e apreciată peste tot. A devenit o echipă simpatică și simpatizată oriunde joacă. Cum era, odată U.T.A., de exemplu...

Mircea TUDORAN

CU CITITORII ● DIALOG

● **SCRISOAREA SĂPTĂMÎNII.** — „Tovarășe redactor, la noi în sat, toți tinerii iubim fotbalul dar nu-l putem practica din cauza unor cetățeni care... ne fură porțile! La început, cînd am amenajat terenul, am pus porți din lemn. Au dispărut. Văzînd acest lucru, le-am înlocuit cu unele din țeavă de fier. Au dispărut și acestea. Tovarășe redactor, vă rugăm foarte frumos să publicați aceste rînduri în revista „Fotbal" și să rugați cetățenii din sat să nu ne mai fure porțile de la teren". Semnează: Timofte D. Valeriu, satul Buda, comuna Blăgești, jud. Bacău. Scrisoarea se încheie astfel: „Succes tricolorilor în returul cu formația R. D. Germane!"

— Tovarășe Timofte, noi am publicat scrisoarea. Să sperăm că, după ce veți monta un rînd nou de porți, veți rămîne cu ele. Cît despre urare, „tricolorii" vă mulțumesc prin intermediul nostru.

● **O PROPUNERE CU FOTOGRAFII.** — „Stimați tovarăși de la revista „Fotbal", mă numesc Gheorghe Molie din orașul Vulcan și sînt muncitor la Exploatarea minieră Paroșeni. Mă adresez dv. cu o întrebare: cum aș putea obține o fotografie a renumitei echipe Ajax Amsterdam, pe care o îndrăgesc foarte mult fiindcă este alcătuită din fotbaliști adevărați, de clasă europeană? Și, în continuare, am o propunere: oare jucători ca Dobrin, Dumitrache, Dinu, Radu Nunweiller sau Oblemenco, n-ar putea să apară pe o ilustrată, așa cum vedem în fiecare zi la chioșcuri și în librării? Cred că dacă ar exista astfel de ilustrate s-ar vinde imediat pentru că fiecare suporter ar dori să aibă asemenea vederi în colecția sa".

— În privința fotografiei lui Ajax, e mai greu să v-o procurați dar poate că vreun cititor are două și vă poate oferi una. De aceea publicăm și adresa dv. completă: Aleea Viitorului, blocul 16, ap. 12, scara 2, Vulcan, jud. Hunedoara. Cît despre propunere, să sperăm că cei în drept au înregistrat-o și veți putea găsi în curînd ilustratele dorite. Ar fi o soluție pentru toți suporterii care solicită fotografii.

● **TUDORICA COȘEREANU DIN CARACAL ARE TREI ÎNTREBĂRI.** — „De mult timp am dorit să vă scriu, dar tot mereu am ezitat. În sfîrșit, m-am decis".

— Foarte bine! Mai mult curaj! Prima chestiune?

„În returul campionatului trecut s-au televizat prea puține meciuri, iar dintre acestea foarte multe au fost neinteresante. Oare în acest campionat, noi, cei ce iubim fotbalul dar nu locuim în orașe cu echipe în prima divizie, vom păți la fel?".

— Era mai bine dacă ați fi adresat întrebarea direct televiziunii, pentru că noi nu-i cunoaștem intențiile. După cîte ne dăm însă seama, în fiecare duminică se va putea vedea cîte o partidă pe micul ecran. Să sperăm că lucrurile vor continua la fel.

„A doua chestiune: de ce a fost schimbat antrenorul Florin Halagian de la echipa F. C. Argeș?"

— Sînt destule decizii ale cluburilor noastre care par fără rațiune. Dar probabil că ele au totuși ceva la bază. În orice caz sînt probleme interne în care nu se amestecă nici Colegiul central al antrenorilor. A treia întrebare?

„Nu e o întrebare, ci o urare. Prin intermediul revistei doresc să transmit mult succes echipei F. C. Argeș și, odată cu promovarea sa în Divizia C, și formației Dacia Orăștie".

PE SCURT

● Sorin Antone, comuna Berevoiești, jud. Argeș. **Credem că între timp ați aflat adresele cluburilor Universitatea Craiova și Constructorul Galați. Le-am publicat în nr. 376 al revistei. Adresa Chimiei Rm. Vîlcea: str. V. I. Lenin nr. 156. Portarul craiovean Paul Manta s-a născut la 2 iunie 1943 la București.** ● Ion Casapu, comuna Roșia — Jiu, jud. Gorj. **1. Există reviste de diferite formate, de diferite prețuri și tipărite pe hîrtie de calități diferite. Revista „Fotbal" are formatul cu care v-ați obișnuit. 2. Poate juca. 3. Adresa Universității Craiova o găsiți în nr. 376.** ● Petre Gheorghe, comuna Geamăna, jud. Argeș. **1. Nu cunoaștem motivele neorganizării competiției de care amintiți. 2. Uite că nu ne-am gîndit că golul nr. 100, nr. 200 sau nr. 300 al campionatului s-ar putea să fie un... autogol. Dar a propus cineva premierea golurilor marcate la aceste cifre rotunde? Noi n-am fost anunțați. 3. Ar fi bine.** ● Silvestru Țigănaș, Iași. **Propunerea este bună, dar tardivă.**